

16.10.2013

B7-0482/2013/rev

PROJEKT REZOLUCJI

złożony w następstwie pytań wymagających odpowiedzi ustnej B7-0517/2013 i B7-0518/2013

zgodnie z art. 115 ust. 5 Regulaminu

dotyczący konferencji w sprawie zmiany klimatu, która odbędzie się w Warszawie (COP 19)
(2013/2666(RSP))

Matthias Groote

w imieniu Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

Karl-Heinz Florenz

w imieniu grupy PPE

Dan Jørgensen

w imieniu grupy S&D

Corinne Lepage

w imieniu grupy ALDE

Bas Eickhout

w imieniu grupy Verts/ALE

Anna Rosbach

w imieniu grupy ECR

Sabine Wils
w imieniu grupy GUE/NGL

Rezolucja Parlamentu Europejskiego dotycząca konferencji w sprawie zmiany klimatu, która odbędzie się w Warszawie (COP 19) (2013/2666(RSP))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz protokół z Kioto załączony do tej konwencji,
- uwzględniając wnioski z konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmiany klimatu, która odbyła się w 2007 r. na Bali, a także plan działania z Bali (decyzja 1/COP 13),
- uwzględniając 15. konferencję stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz 5. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach 7–18 grudnia 2009 r., oraz uwzględniając zawarte w Kopenhadze porozumienie,
- uwzględniając 16. konferencję stron (COP 16) konwencji UNFCCC oraz 6. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 6), które odbyły się w Cancún (Meksyk) w dniach 29 listopada – 10 grudnia 2010 r., oraz uwzględniając ustalenia z Cancún,
- uwzględniając 17. konferencję stron (COP 17) konwencji UNFCCC oraz 7. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 7), które odbyły się w Durbanie (Republika Południowej Afryki) w dniach od 28 listopada do 9 grudnia 2011 r., a w szczególności decyzje w sprawie platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu,
- uwzględniając 18. konferencję stron (COP 18) konwencji UNFCCC oraz 8. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 8), które odbyły się w Ad-Dausze (Katar) w dniach 26 listopada – 8 grudnia 2012 r., oraz uwzględniając przyjęcie pakietu nazywanego „ścieżką klimatyczną z Ad-Dauhy”,
- uwzględniając 19. konferencję stron (COP 19) konwencji UNFCCC oraz 9. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 9), które odbędą się w Warszawie (Polska) w dniach 11–23 listopada 2013 r.,
- uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE z grudnia 2008 r.,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie¹,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. pt. „2050: przyszłość zaczyna się

¹ Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3.

dzisiaj – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE”¹,

- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 25 listopada 2009 r. dotyczącą strategii UE na kopenhaską konferencję w sprawie zmian klimatu², z dnia 10 lutego 2010 r. dotyczącą wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15)³, z dnia 25 listopada 2010 r. dotyczącą konferencji w Cancún w sprawie zmian klimatu (COP 16)⁴, z dnia 16 listopada 2011 r. dotyczącą konferencji w Durbanie w sprawie zmian klimatu (COP 17)⁵ oraz z dnia 22 listopada 2012 r. dotyczącą konferencji w Ad-Dausze w sprawie zmian klimatu (COP18)⁶,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.⁷,
- uwzględniając komunikat konsultacyjny Komisji z dnia 26 marca 2013 r. pt. „Międzynarodowe porozumienie w sprawie zmiany klimatu planowane na 2015 r.: Kształtowanie międzynarodowej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu po 2020 r.” (SWD(2013)0097),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 9 marca 2012 r. w sprawie działań w związku z 17. sesją konferencji stron (COP 17) konwencji UNFCCC oraz 7. sesją posiedzenia stron protokołu z Kioto (CMP 7) (Durban, Republika Południowej Afryki, 28 listopada – 9 grudnia 2011 r.),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 15 maja 2012 r. w sprawie szybkiego finansowania działań związanych ze zmianą klimatu,
- uwzględniając konkluzje Rady z dni 18 lipca 2011 r. oraz 24 czerwca 2013 r. dotyczące działań dyplomatycznych UE w związku ze zmianą klimatu,
- uwzględniając sprawozdanie podsumowujące Programu Ochrony Środowiska Narodów Zjednoczonych (UNEP) z listopada 2012 r. pt. „Niwelowanie rozbieżności w odniesieniu do emisji”;
- uwzględniając sprawozdanie Banku Światowego pt. „Zmniejsz ogrzewanie: dlaczego trzeba unikać świata cieplejszego o 4°C”;
- uwzględniając pytania do Rady i Komisji dotyczące konferencji w sprawie zmiany klimatu w Warszawie (COP 19) (O-000095 – B7-0517/2013 oraz O-000096 – B7-0517/2013),
- uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że zmiana klimatu stanowi wymagające pilnej reakcji i potencjalnie nieodwracalne zagrożenie dla społeczności ludzkich, różnorodności biologicznej i naszej

¹ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 44.

² Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 1.

³ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 25.

⁴ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 77.

⁵ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 83.

⁶ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0452.

⁷ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 75.

planety, przez co wymaga międzynarodowych działań wszystkich stron;

- B. mając na uwadze, że w „ścieżce klimatycznej z Ad-Dauhy” z wielkim zaniepokojeniem zwrócono uwagę na znaczną rozbieżność między skumulowanymi skutkami bieżących zobowiązań stron w zakresie łagodzenia zmiany klimatu pod względem światowej rocznej emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. a łącznym kształtowaniem się emisji, przy którym prawdopodobne byłoby utrzymanie rocznego średniego wzrostu temperatury powierzchniowej na poziomie 2°C (cel 2°C);
- C. mając na uwadze, że według danych naukowych przedstawionych przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) cel 2°C można osiągnąć tylko, jeżeli światowa emisja osiągnie najwyższy poziom przed 2015 r., w 2050 r. zmniejszy się co najmniej o 50% w stosunku do 1990 r., a następnie będzie się nadal zmniejszać; mając na uwadze, że UE powinna zatem zachęcać do konkretnych działań i ich skutecznej realizacji w skali światowej przed 2020 r.;
- D. mając na uwadze, że według sprawozdania Banku Światowego pt. „Zmniejsz ogrzewanie” kontynuacja obecnych tendencji w zakresie emisji doprowadzi w ciągu 20–30 lat do ocieplenia o 2°C powyżej temperatur sprzed epoki przemysłowej, a do 2100 r. – do ocieplenia o 4°C; mając na uwadze, że scenariusz zakładający wzrost temperatury o 4°C mógłby wiązać się ze znacznie wyższym wzrostem temperatur w szczególnie wrażliwych regionach tropikalnych;
- E. mając na uwadze, że wyniki najnowszych badań naukowych również wskazują na zagrożenia wynikające z ocieplenia o 2°C oraz że istnieje szeroki konsensus co do tego, że ocieplenie, które zaszło dotychczas (wynoszące na poziomie światowym około 0,8°C powyżej temperatur sprzed epoki przemysłowej), stanowi jedną z przyczyn niektórych już zaistniałych kryzysów humanitarnych i żywnościowych, w szczególności najcięższych kryzysów w Afryce, a zwłaszcza w Rogu Afryki oraz w Sahelu;
- F. mając na uwadze, że powszechnie uznawane zagrożenia i koszty, jakie obecny rozwój emisji powoduje dla świata, wymagają nie tylko zobowiązań, ale również woli politycznej wszystkich stron do wywiązywania się z nich;
- G. mając na uwadze, że w przypadku wielu regionów niezwykle niebezpieczne jest ocieplenie już o 2°C; mając na uwadze, że 112 krajów – w tym kraje najbardziej narażone, małe państwa wyspiarskie oraz kraje najsłabiej rozwinięte – wezwało do zmniejszenia ilości CO₂ w atmosferze do poziomu poniżej 350 ppm oraz do stabilizacji wzrostu temperatury na świecie na poziomie poniżej 1,5°C;
- H. mając na uwadze, że konferencja w Warszawie (COP 19) będzie kluczowa dla zapewnienia niezbędnych postępów w realizacji platformy z Durbanu, co umożliwi opracowanie zobowiązań i zawarcie do 2015 r. globalnego porozumienia o wiążącym prawnie charakterze;
- I. mając na uwadze, że takie globalne prawnie wiążące porozumienie musi być spójne z budżetem pozwalającym na osiągnięcie celu 2°C, z zasadą sprawiedliwości i z zasadą „wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności zależnie od możliwości” (CBDRRC) oraz że należy w nim uznać, iż wszyscy najwięksi emitenci gazów cieplarnianych powinni przyjąć ambitne i wystarczające cele oraz odpowiednie środki polityczne w zakresie

redukcji emisji gazów cieplarnianych, odpowiednio do zmieniającego się zakresu odpowiedzialności i możliwości; przypomina, że 90% światowego wzrostu emisji ma miejsce w krajach rozwijających się, które nie są zobowiązane do ograniczeń na mocy protokołu z Kioto;

- J. mając na uwadze, że na konferencji COP 16 w Cancún (2010 r.) kraje rozwinięte zobowiązały się do przeznaczenia 30 mld USD w latach 2010–2012 oraz 100 mld EUR rocznie do 2020 r. w ramach „nowego i dodatkowego” finansowania w celu zaspokojenia potrzeb związanych ze zmianą klimatu w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że cel tego finansowania to zapewnienie wyważenia przydziału środków między dostosowywaniem a łagodzeniem; mając na uwadze, że dotychczas brak uzgodnionej na szczeblu międzynarodowym definicji sformułowania „nowe i dodatkowe”;
- K. mając na uwadze, że chociaż w Kopenhadze strony zobowiązały się do przeznaczenia w ciągu trzech lat 30 mld USD na szybką pomoc finansową, nadal nie ma pewności, w jakim stopniu finansowanie działań związanych z klimatem zostanie zrealizowane, co zapewniłoby wiarygodność takiego zobowiązania;
- L. mając na uwadze, że coraz szerzej uznawana jest potrzeba czujności w odniesieniu do działań podmiotów gospodarczych, które emitują znaczne ilości gazów cieplarnianych lub korzystają ze spalania paliw kopalnych, co podważa lub niweczy wysiłki na rzecz ochrony klimatu;
- M. mając na uwadze, że gdyby negocjacje międzynarodowe zakończyły się fiaskiem, Unia powinna wprowadzić na swoich granicach mechanizm uwzględniający koszty emisji dwutlenku węgla ;
- N. mając na uwadze, że według analizy poczdamskiego Instytutu Badań nad Wpływem Klimatu oraz Uniwersytetu w Madrycie częstość fal ekstremalnych upałów podwoi się do 2020 r., a do 2040 r. zwiększy się czterokrotnie; mając na uwadze, że w analizie tej stwierdzono też, iż zmiany te można by powstrzymać w drugiej połowie stulecia, jeżeli światowa emisja zostanie zasadniczo ograniczona; mając na uwadze, że wnioski naukowców wydają się znajdować potwierdzenie w faktach – w Europie coraz częściej zdarzają się klęski żywiołowe takie jak powodzie lub gwałtowne sztormy;
- O. mając na uwadze, że w analizie Europejskiego Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (CEDEFOP) stwierdzono, iż możliwe jest osiągnięcie zrównoważonej i energooszczędnej gospodarki przy jednoczesnym zapewnieniu wzrostu zatrudnienia;
- P. mając na uwadze, że w analizie poczdamskiego Instytutu Badań nad Wpływem Klimatu stwierdzono, iż gdyby globalne działania dotyczące kompleksowej międzynarodowej polityki klimatycznej opóźniły się do okresu po 2030 r., światowy wzrost gospodarczy mógłby zmniejszyć się aż o 7% w pierwszym dziesięcioleciu po wdrożeniu polityki klimatycznej – zmniejszyłby się natomiast tylko o 2%, gdyby porozumienie zostało zawarte już w 2015 r.;
- Q. mając na uwadze, że inicjatywa Porozumienie Burmistrzów nadal stanowi wielki sukces – już niemal 5 000 samorządów lokalnych zobowiązało się, że do 2020 r. przekroczy poziomy docelowe w zakresie klimatu i energii; mając na uwadze, że entuzjazm i zaangażowanie wykazywane przez europejskie samorzady lokalne powinny być

wskazywane jako przykład zachęcający do wprowadzenia ambitnej polityki w zakresie klimatu i energii również na szczeblu międzynarodowym;

- R. mając na uwadze, że kraje rozwinięte i rozwijające się zgodziły się na zasadę CBDRRC; mając na uwadze, że wysiłki na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych są jednak ogólnie niewystarczające, a nikły rezultat poprzednich konferencji stron wynika z braku woli politycznej niektórych krajów; mając na uwadze, że zaradzenie temu problemowi jest niezbędne z uwagi na niedawne tragiczne w skutkach klęski żywiołowe;
- S. mając na uwadze, że rządy ponoszą wspólną odpowiedzialność za zapewnienie odpowiedniej reakcji na problemy klimatyczne, przed jakimi stoi ludzkość i planeta; mając na uwadze, że powinny one uzyskać wsparcie wszystkich odpowiednich podmiotów, w tym obywateli i przedsiębiorstw w swoich krajach;
- T. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa poszukuje nowych globalnych ram rozwojowych dwiema równoległymi drogami, tj. poprzez przegląd milenijnych celów rozwoju oraz proces dotyczący celów zrównoważonego rozwoju zainicjowany przez konferencję Rio+20; mając na uwadze, że te dwie ścieżki w znacznym stopniu nakładają się na siebie;
- U. mając na uwadze, że wyzwania klimatyczne w żadnym stopniu nie umniejszają wyzwań rozwojowych, lecz się z nimi łączą; mając na uwadze, że środków z oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) nie należy przenosić na finansowanie działań związanych z klimatem, lecz należy stale zachowywać zasadę, że finansowanie działań związanych z klimatem powinno być dodatkiem do poziomów ODA i zobowiązań w jej zakresie;
- V. mając na uwadze, że zmiana klimatu stanowi ogromne zagrożenie dla szeregu praw człowieka, w tym dla prawa do pożywienia, prawa do wody i dobrych warunków sanitarnych oraz, ogólniej, prawa do rozwoju;
- W. mając na uwadze, że globalnie ok. 20% emisji gazów cieplarnianych spowodowanych jest wylesianiem oraz innymi formami użytkowania gruntów i zmian użytkowania gruntów; mając na uwadze, że systemy rolno-leśne poprawiają efekty łagodzenia skutków emisji CO₂ dzięki zwiększonemu składowaniu dwutlenku węgla oraz ograniczają ubóstwo poprzez różnicowanie źródeł dochodu lokalnych społeczności;
- X. mając na uwadze, że według prognozy z 2013 r. w sprawie globalnej sytuacji energetycznej zapotrzebowanie na energię na świecie wzrośnie w latach 2010–2040 o 56%¹, a zaspokojenie tego zapotrzebowania pociągnęłoby za sobą znaczny wzrost emisji CO₂; mając na uwadze, że ten wzrost zapotrzebowania i emisji będzie udziałem głównie gospodarek wschodzących; mając na uwadze, że dotacje do paliw kopalnych na całym świecie wyniosły 1,6 bln USD, według danych przedstawionych przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW), przy czym najwyższych dotacji udzielają USA, Chiny i Rosja (na które łącznie przypada około połowa tych dotacji²);
- Y. mając na uwadze, że z różnych powodów – w tym ze względu na ochronę klimatu, niedobór zasobów i oszczędne gospodarowanie nimi, bezpieczeństwo energetyczne, innowacyjność i konkurencyjność – wiele państw podejmuje kroki w kierunku

¹ <http://www.eia.gov/forecasts/ieo/?src=Analysis-b2>

² <http://www.imf.org/external/pubs/ft/survey/so/2013/int032713a.htm>

ekologizacji gospodarki w sektorach przemysłu i energetyki; mając na uwadze, że według Międzynarodowej Agencji Energetycznej emisja CO₂ na świecie wzrosła jednak w 2012 r. do rekordowo wysokiego poziomu;

Z. mając na uwadze, że stosowanie innowacji związanych z klimatem w sektorach energetyki i przemysłu dałoby przewagę UE, która stałaby się w ten sposób prekursorem na rozrastającym się światowym rynku towarów i usług związanych z energią;

AA. mając na uwadze, że światowe innowacje w sektorze zrównoważonej energii (zarówno na poziomie produkcji, jak i na poziomie użytkowników) tworzą miejsca pracy, pobudzają wzrost gospodarczy, zwiększają niezależność energetyczną i zaowocują czystszy światem, w którym zmiana klimatu będzie łagodniejsza, a zaopatrzenie w energię zapewnione;

Realizacja platformy z Durbanu

1. jest zdania, że porozumienie na okres po 2020 r. połączy obecną mozaikę wiążących i niewiążących ustaleń wynikających z konwencji ONZ w sprawie klimatu oraz z protokołu z Kioto w jeden kompleksowy i spójny system wiążący dla wszystkich stron; podkreśla, że porozumienie na okres po 2020 r. nie powinno już dzielić świata na kraje „rozwijające się” lub „uprzemysłowione”, lecz powinno wymagać, aby każdy kraj wnosił wkład zgodnie z zasadą CDBRRC; w związku z tym uważa, że odpowiednim narzędziem mogłoby być obliczanie poziomu redukcji emisji na podstawie zbioru wskaźników, w tym takich jak PKB na mieszkańca, dostęp do technologii, wskaźnik jakości życia i in.;
2. podkreśla znaczenie prac, jakie grupa robocza ad hoc ds. platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu musi podjąć w kwestii zasad i ram mających zastosowanie do nowego globalnego porozumienia w sprawie klimatu oraz starań na rzecz osiągnięcia tego do czasu 21. konferencji stron w 2015 r. w Paryżu; stwierdza ponadto, że prace grupy powinny opierać się na piątym sprawozdaniu oceniającym IPCC, które ma zostać opracowane przed 2014 r.; podkreśla, że porozumienie w 2015 r. musi osiągnąć cel ograniczenia do 2030 r. globalnych emisji poniżej poziomów z 1990 r. i powinno dążyć do wyeliminowania do 2050 r. światowych emisji dwutlenku węgla;
3. zauważa, że niezdolność opracowania sprawiedliwego podejścia do udziału krajów w wysiłkach na rzecz łagodzenia zmiany klimatu i dostosowania się do niej stanowiła przeszkodę w osiągnięciu odpowiedniego porozumienia; podkreśla, że sprawiedliwość, w tym dynamiczne podejście do CDBRRC, musi być trzonem nowego porozumienia, aby mogło ono stanowić odpowiednią reakcję w zakresie klimatu;
4. uważa, że prawnie wiążący na szczeblu międzynarodowym protokół, obecnie negocjowany w ramach platformy z Durbanu, powinien opierać się na zasadach już uzgodnionych na mocy UNFCCC i protokołu z Kioto oraz rozwijać je i doskonalić; uważa w związku z tym, że należy uwzględnić proces badania szeregu zasad i wskaźników sprawiedliwości, takich jak adekwatność, odpowiedzialność, zdolność oraz rozwój i adaptacja;
5. uważa, że UE może odgrywać konstruktywną rolę w ułatwieniu porozumienia co do sprawiedliwego udziału w wysiłkach; zwraca się do Komisji, aby przedstawiła propozycje

UE w zakresie wspólnych starań w skali globalnej;

6. przyjmuje z zadowoleniem propozycję Ban-Ki Moona dotyczącą organizacji szczytu klimatycznego światowych przywódców we wrześniu 2014 r., a także spotkania przygotowującego COP z udziałem społeczeństwa obywatelskiego w 2014 r. w Wenezueli; podkreśla, że wydarzenie to należy dobrze przygotować, że musi ono przynieść znaczące wyniki i musi mu towarzyszyć zaangażowanie przedstawicieli najwyższego szczebla politycznego i społeczeństwa obywatelskiego, aby osiągnąć i utrzymać niezbędną dynamikę polityczną przed konferencjami w 2014 i 2015 r.; uważa, że dla powodzenia porozumienia w 2015 r. konieczne jest, aby kraje zaproponowały zobowiązania w zakresie ograniczenia gazów cieplarnianych przed szczytem światowych przywódców; podkreśla, że UE musi dać przykład, przyjmując przed szczytem ambitne cele w zakresie ograniczenia gazów cieplarnianych, efektywności energetycznej i energii odnawialnej na 2030 r.;
7. wzywa, aby podczas konferencji stron w Warszawie podjęto decyzję określającą harmonogram i proces zobowiązania stron do sformułowania w 2014 r. zobowiązań w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, a następnie do poddania ich ocenie i przeglądowi w 2015 r.; uważa, że decyzje warszawskiej konferencji stron powinny też określić wymogi dotyczące informacji towarzyszących proponowanym zobowiązaniom w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, a także zapewnić kryteria przejrzystości, kwantyfikacji, porównywalności, sprawdzalności i adekwatności;
8. uważa, że aby UE pozostała liderem pod względem rozwoju technologii na rzecz przyszłej gospodarki przyjaznej dla klimatu, cel ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w UE powinien wynosić co najmniej 50% do 2030 r.;
9. uważa, że zobowiązania w zakresie łagodzenia zmiany klimatu zaproponowane przez strony muszą opierać się na zasadzie CDBRRC, być wymierne, podlegać obowiązkowi sprawozdawczości oraz być sprawdzalne i wystarczać do osiągnięcia celu 2°C (a zatem muszą wyrównywać różnice między rzeczywistością a potrzebami w zakresie łagodzenia zmiany klimatu pod względem dostosowania limitów emisji gazów cieplarnianych i celów ograniczenia na 2020 r. do działań wymaganych do osiągnięcia celu 2°C); przypomina, że w związku z tym, aby osiągnąć cel 2°C, należy przeprowadzić wspólny przegląd obecnych zobowiązań i nadać im bardziej ambitny charakter; wyraża ubolewanie, że cel UE w zakresie zmniejszenia emisji nie jest spójny z przyjętym celem 2°C i opłacalną drogą do osiągnięcia celu, jakim jest ograniczenie do 2050 r. gazów cieplarnianych; podkreśla, że UE musi wyrzucić presję na strony, których trajektoria nie jest zgodna z celem 2°C;
10. wskazuje na znaczenie polityki opartej na podstawach naukowych oraz bezwzględna potrzebę podtrzymania i bardziej stanowczego zmierzania do celu 2°C; jest zdania, że zamiast stanowić działania o nieokreślonej perspektywie, wysiłki zmierzające do zwiększenia zaangażowania na rzecz ograniczeń i jego realizacji muszą wiązać się z bardziej sformalizowanymi, regularnymi i rygorystycznymi przeglądami postępu przy udziale naukowców, które będą miały na celu wyrównanie różnic między rzeczywistością a potrzebami w zakresie łagodzenia zmiany klimatu;
11. zwraca uwagę na znaczące powiązania między celem globalnego wykorzenienia ubóstwa w ramach milenijnych celów rozwoju, poddawanych obecnie weryfikacji, a procesem celów zrównoważonego rozwoju, zainicjowanym podczas konferencji Rio+20; apeluje

o połączenie tych dwóch procesów w pojedyncze, kompleksowe i nadrzędne ramy oraz o zestaw celów w zakresie eliminacji ubóstwa i promowania zrównoważonego rozwoju po 2015 r.;

12. podkreśla, że stabilne i długoterminowe ramy polityczne obejmujące ambitne długofalowe cele stanowią, obok ułatwienia inwestycji, najważniejsze wyzwanie;
13. ponownie stwierdza, że obecny system oparty na „zobowiązaniach i przeglądzie” („pledge and review”) nie przyniesie zasadniczych zmian niezbędnych w celu przeciwdziałania zmianie klimatu w dłuższej perspektywie, a zatem wzywa wszystkie strony do rozważenia również innych podejść;

Protokół z Kioto

14. pozytywnie ocenia decyzję UE, Szwajcarii, Norwegii, Liechtensteinu, Islandii i Australii, aby przyłączyć się do realizacji drugiego okresu zobowiązań wynikających z protokołu z Kioto, który rozpoczął się w dniu 1 stycznia 2013 r. i stanowi etap przejściowy do nowego systemu międzynarodowego obejmującego wszystkie strony, który ma powstać do 2020 r., oraz wzywa do jego niezwłocznej ratyfikacji zgodnie z ustaleniami z Ad-Dauh;
15. precyzuje, że chociaż zakres drugiej fazy realizacji zobowiązań określonych w protokole z Kioto będzie ograniczony, należy ją postrzegać jako bardzo ważny etap przejściowy stanowiący pomost ku bardziej skutecznemu i kompleksowemu międzynarodowemu porozumieniu po 2020 r. wiążącemu wszystkie strony;
16. ponownie stwierdza, że wiele krajów już teraz daje przykład, pokazując, że można realizować niskoemisyjne strategie rozwoju i zapewniać wysoki standard życia większej liczbie ludzi z obecnego pokolenia, nie naruszając zdolności przyszłych pokoleń do zaspokajania własnych potrzeb, a zarazem tworząc nowe miejsca pracy i zmniejszając zależność od importu energii; precyzuje, że nie należy obawiać się negatywnych konsekwencji, jeżeli ochronę klimatu wpisze się w ogólną strategię polityki w zakresie zrównoważonego rozwoju i przemysłu;

Rozbieżności między potrzebami a rzeczywistością w zakresie łagodzenia zmiany klimatu

17. przypomina, że jak stwierdzono w czwartym sprawozdaniu oceniającym IPCC, do 2020 r. państwa uprzemysłowione muszą ograniczyć emisje o 25–40% w stosunku do poziomu z roku 1990, natomiast kraje rozwijające się łącznie powinny dążyć do znacznego ograniczenia emisji poniżej obecnie przewidywanego tempa wzrostu poziomu emisji (rzędu 15–30%) do 2020 r.;
18. podkreśla zatem, że aby osiągnąć cel 2°C, pilnie potrzebne są bardziej ambitne globalne działania od teraz do 2020 r.; kładzie szczególny nacisk na pilną potrzebę postępów w zakresie zlikwidowania „luki gigatonowej” pomiędzy ustaleniami naukowymi a bieżącymi zobowiązaniami stron; podkreśla istotną rolę innych środków politycznych, w tym efektywności energetycznej, znacznej oszczędności energii, wspólnotowej energii odnawialnej oraz wycofywania wodorochlorofluorowęglowodorów, w przyczynianiu się do zlikwidowania „luki gigatonowej”;

19. zauważa, że UE jest na drodze ku osiągnięciu ograniczenia emisji znacznie powyżej obecnego celu 20%, i podkreśla fakt, że potrzeba również więcej ambicji w zakresie stworzenia braków na rynku dwutlenku węgla; przypomina, że przyjęcie celu, jakim jest ochrona klimatu na poziomie 30% do 2020 r., leży we własnym interesie UE, ponieważ umożliwi to trwały wzrost, stworzy dodatkowe miejsca pracy i zmniejszy uzależnienie od importu energii; wzywa UE do zwiększenia swojego celu;
20. zauważa, że globalne wycofanie wodorochlorofluorowęglowodorów mogłoby zapobiec uwolnieniu 2,2 gigaton równoważnika CO₂ do 2020 r. i niemal 100 gigaton równoważnika CO₂ do 2050 r.; wzywa UE, aby nasiliła starania na rzecz uregulowania globalnego wycofania wodorochlorofluorowęglowodorów zgodnie z protokołem montrealским;
21. jest zdania, że unijny system handlu uprawnieniami do emisji (ETS) należy powiązać z innymi już istniejącymi na świecie mechanizmami ETS; zaleca ożywienie pierwotnego ducha elastycznego mechanizmu, co oznacza, że powinien on ponownie stać się mechanizmem rynkowym, a jednocześnie narzędziem rozwoju, o drastycznie uproszczonej, ale bardziej przejrzystej procedurze;

Finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu

22. podkreśla, że zasadnicze znaczenie dla zapewnienia postępów w Warszawie oraz ogólnie dla podjęcia niezbędnych zobowiązań związanych z łagodzeniem zmiany klimatu mają konkretne zobowiązania i działania na rzecz zwiększenia do 2020 r. środków finansowych przeznaczanych na walkę ze zmianą klimatu do 100 mld USD rocznie; zwraca uwagę na plan działań w zakresie rozwoju po 2015 r. i wzywa do osiągnięcia faktycznej synergii między oboma procesami, co przyniesie korzystne wyniki zarówno w zakresie polityki rozwoju, jak i polityki klimatycznej; ubolewa, że większość państw członkowskich nie podjęła jeszcze żadnych zobowiązań w zakresie finansowania działań związanych ze zmianą klimatu po 2013 r., i zwraca się do państw członkowskich, aby zobowiązały się do nowego dodatkowego finansowania na potrzeby zmian klimatu na okres 2013–2015; wzywa zatem wszystkie państwa członkowskie, aby wniosły swój wkład do ekofunduszu klimatycznego przed rozpoczęciem COP 19;
23. ubolewa nad faktem, że obecny średni poziom ODA w wysokości 0,29% PKB jest daleki od zobowiązań na poziomie 0,7% PKB; przypomina, że finansowanie kwestii klimatycznych powinno stanowić dodatek do ODA; podkreśla jednak potrzebę pogodzenia celów rozwoju z celami związanymi ze zmianami klimatycznymi; podkreśla zatem, że kwestią zasadniczą strategii UE na rzecz skutecznego łagodzenia zmian klimatycznych oraz dostosowania powinno być zapewnienie spójności polityki oraz wprowadzanie kwestii związanych ze środowiskiem do projektów rozwojowych;
24. wzywa wszystkie strony obecne na konferencji klimatycznej COP do wyjaśnienia, jak zamierzają corocznie zwiększać środki finansowe przeznaczane na walkę ze zmianą klimatu, tak aby wywiązać się z zobowiązania podjętego w Kopenhadze w 2009 r. do uruchomienia 100 mld USD rocznie do 2020 r., tak aby środki te były dodatkiem do zobowiązania do zapłaty 0,7% DNB jako ODA;
25. z zaniepokojeniem zauważa, że ekofundusz klimatyczny, ogłoszony w Kopenhadze w 2009 r. i ustanowiony w Cancún w 2010 r., nadal nie jest wdrożony, oraz wzywa

wszystkie strony do możliwie najszybszego sfinalizowania procedur; wzywa UE i inne kraje rozwinięte do udostępnienia środków finansowych na przestrzeni 2014 r. na cele ekofunduszu klimatycznego, który ma zostać ogłoszony na konferencji klimatycznej COP w Warszawie, a także funduszu adaptacyjnego oraz innych funduszy klimatycznych ONZ;

26. przyjmuje z zadowoleniem postępy w zakresie uruchamiania mechanizmu technologicznego i podkreśla potrzebę zwiększenia rozwoju, wdrażania i transferu technologii poprzez znalezienie odpowiedniej równowagi między dostosowaniem i łagodzeniem zmiany klimatu a ochroną praw własności intelektualnej;
27. zwraca się do państw członkowskich o wycofanie do 2020 r. dotacji na działania szkodliwe dla środowiska, zwłaszcza dotacji do paliw kopalnych, i o przekierowanie tych środków pieniężnych na zrównoważoną produkcję energii; wzywa ponadto do szybkiej i koordynowanej na szczeblu międzynarodowym realizacji celu przyjętego na szczycie G-20 w Pittsburghu, zakładającego wycofywanie nieskutecznych dopłat do paliw kopalnych w perspektywie średnioterminowej, ponieważ stanowiłoby to ważny wkład w ochronę klimatu i byłoby też istotne w kontekście panującego obecnie w wielu krajach deficytu; zauważa, że na szczycie G-20 w Los Cabos przywódcy potwierdzili to dążenie oraz że UE wezwała do dokonania postępów w tej sprawie przed szczytem G-20 w Sankt Petersburgu¹; ubolewa z powodu braku propozycji konkretnych działań w kierunku realizacji tego celu;
28. zauważa, że w przyszłości ekofundusz klimatyczny powinny finansować nie tylko kraje uprzemysłowione, ale także wschodzące gospodarki o rosnącym PKB na mieszkańca; w związku z tym precyzuje, że 32 kraje uznawane na mocy konwencji za „kraje rozwijające się” mają już wyższe PKB na mieszkańca niż państwa członkowskie UE o najniższym PKB na mieszkańca;

Przystosowanie; straty i szkody

29. przyznaje, że w Ad-Dausze skupiono się na konieczności rozwiązania kwestii strat i szkód związanych ze skutkami zmiany klimatu w krajach rozwijających się, które są szczególnie narażone na negatywne skutki zmiany klimatu; zwraca też uwagę na decyzję o dokonaniu podczas konferencji w Warszawie ustaleń instytucjonalnych niezbędnych do rozwiązania tej kwestii;
30. przypomina, że chociaż ubogie kraje przyczyniły się w najmniejszym stopniu do zwiększenia koncentracji gazów cieplarnianych w atmosferze, najbardziej odczuwają one skutki zmiany klimatu i mają najmniejszą zdolność przystosowania się do tych zmian; wzywa UE, aby starała się osiągnąć porozumienie w sprawie finansowania kwestii klimatycznych, transferu technologii oraz budowania zdolności;
31. wzywa rządy, by starały się osiągnąć porozumienie w sprawie zasad podziału obciążeń i w miarę możliwości wypracowały jeden lub większą liczbę systemów podziału obciążeń; jest zdania, że w takich zasadach i systemach należy odzwierciedlić historyczne, obecne i potencjalne przyszłe emisje gazów cieplarnianych oraz obecne i potencjalne przyszłe poziomy potencjału w odniesieniu do łagodzenia, dostosowania i udzielania pomocy; uważa, że należy wziąć pod uwagę także prawo do rozwoju;

¹ http://europa.eu/rapid/press-release_MEMO-13-717_en.html

32. przypomina gotowość UE i innych krajów rozwiniętych do wspierania krajów o słabej odporności, zwłaszcza poprzez budowę potencjału i wymianę najlepszych praktyk, ale także poprzez pomoc finansową;
33. apeluje o większą świadomość ewentualnego wpływu zmiany klimatu na czas trwania susz, na deficyt wody dotyczący konkretne regiony i na ograniczoną dostępność zasobów wody potrzebnych w codziennym życiu;
34. przyznaje, że dostosowanie istotnie jest lokalną kwestią, ale kładzie nacisk na współpracę na szczeblu regionalnym, krajowym i międzynarodowym, tak aby zagwarantować spójne podejście;

Użytkowanie gruntów, zmiana użytkowania gruntów i leśnictwo (LULUCF) oraz redukcja emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów w krajach rozwijających się (REDD +)

35. zwraca uwagę na kluczową rolę, jaką LULUCF i REDD + odgrywają w ograniczaniu emisji, a w szczególności w likwidacji rozbieżności między potrzebami a rzeczywistością w zakresie łagodzenia zmiany klimatu do 2020 r.; zauważa, że aby zapewnić środowiskową integralność wkładu tego sektora w ograniczanie emisji, należy dalej pracować nad utworzeniem kompleksowego systemu rozrachunkowego;
36. zauważa, że znaczne kwoty ze środków publicznych zostaną przeznaczone na projekty REDD+, oraz podkreśla pilną potrzebę opracowania terminowych wskaźników wydajności, aby skutecznie mierzyć, raportować i weryfikować (MRV) działania prowadzone w ramach REDD+; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje obecne wysiłki zmierzające do priorytetowego potraktowania realizacji wybranych projektów REDD+ na obszarach pozbawionych dróg;
37. zauważa pozytywny wpływ dobrowolnej umowy o partnerstwie między krajami eksportującymi drewno a UE w ramach planu działania UE na rzecz egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT) oraz w ramach zwalczania deforestacji na świecie; podkreśla, że potrzebne są dalsze działania, aby zająć się czynnikami powodującymi wylesianie na szczeblu międzynarodowym dzięki prawnie wiążącym umowom w zakresie ochrony środowiska i handlu;
38. przypomina, że zmiany klimatyczne zagrażają zdolności całych regionów do wyżywienia swoich mieszkańców; wzywa UE do zajęcia się wpływem polityki rolnej na zmiany klimatyczne; podkreśla, zgodnie z uwagami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. Prawa do Pożywienia Oliviera De Schuttera, że niskoemisyjne i chroniące zasoby technologie rolnicze, znane również jako rolnictwo ekologiczne, są alternatywną drogą, dzięki której można zarówno łagodzić zmiany klimatu poprzez ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, jak i poprawić warunki życia ubogich społeczności wiejskich poprzez zmniejszenie ich zależności od wysokich nakładów związanych ze zużyciem paliwa kopalnego w rolnictwie przy jednoczesnym zwiększeniu produkcji; wzywa zatem UE do wspierania rozwoju obszarów wiejskich, zrównoważonego rozwoju oraz produktywności systemów rolnych i bezpieczeństwa żywności, zwłaszcza w krajach rozwijających się;

Wspólnotowa energetyka

39. stwierdza, że można znacznie zmniejszyć emisje dzięki przejściu na czyste i bezpieczne

systemy energetyczne, wykorzystujące w dużym stopniu energię odnawialną, za pomocą inwestycji w produkcję energii na małą skalę, znaną również jako mikrogeneracja; uważa, że należy przekierować środki publiczne i wykorzystać je, aby zapewnić stosowanie publicznej i wspólnotowej/zdecentralizowanej energii odnawialnej;

40. przypomina, że produkcja agropaliw z roślin jadalnych – takich jak nasiona oleiste, olej palmowy, olej sojowy, nasiona słonecznika, cukier z trzciny, buraki cukrowe i pszenica – mogą spowodować ogromne zapotrzebowanie na grunty i stać się zagrożeniem dla ludności ubogich państw, w których środki do życia zależą od dostępu do gruntu i zasobów naturalnych;

Międzynarodowy transport lotniczy i morski

41. podkreśla, że pomimo niedawnej decyzji UE o „zatrzymaniu zegara” w odniesieniu do objęcia lotów międzynarodowych unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji (ETS), odstępstwo to obejmuje tylko jeden rok i zależy od wyniku międzynarodowych negocjacji w postaci konkretnych decyzji w sprawie globalnego środka rynkowego dotyczącego emisji pochodzących z międzynarodowego transportu lotniczego;
42. podkreśla, że należy ustalić cenę za emisje CO₂ pochodzące z międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego, co nie tylko zmniejszy emisje, lecz może również przynieść dochody;
43. ponawia apel o stworzenie międzynarodowego instrumentu, w ramach którego określono by światowe cele w zakresie redukcji emisji, służącego zmniejszeniu wpływu transportu morskiego na klimat;

Przemysł i konkurencyjność

44. wyraża zaniepokojenie wzrostem emisji CO₂ na świecie w 2012 r. – według danych MAE – pomimo spadku emisji w Europie i Stanach Zjednoczonych; proponuje w związku z tym, aby rozważyć zróżnicowanie odpowiedzialności, tak aby każdy kraj miał swój udział w globalnych działaniach w zakresie polityki przemysłowej i energetycznej;
45. podkreśla, że Europa powinna promować w swojej polityce przemysłowej innowacje i rozpowszechnianie technologii przyjaznych dla środowiska, w tym w dziedzinie ICT, w dziedzinie energii odnawialnej, innowacyjnych i efektywnych technologii w zakresie paliw kopalnych oraz w szczególności technologii sprzyjających efektywności energetycznej; podkreśla, że potrzebne są nowe porozumienia ramowe, aby wspierać szybsze rozpowszechnianie nowych technologii na świecie i zachęcać do tego, ponieważ badania nad nowymi technologiami i ich rozwój mają istotne znaczenie dla zrównoważonej przyszłości;
46. przypomina również, że ambitne strategie polityczne UE w zakresie przemysłu, innowacji, klimatu i energii na 2030 r. pozwoliłyby UE utrzymać pozycję prekursora, a tym samym mogłyby pozytywnie wpłynąć na międzynarodowe negocjacje i zachęcić partnerów międzynarodowych do odpowiednio ambitniejszych dążeń;
47. z zadowoleniem przyjmuje wszelkie pozytywne zmiany i przypomina, że działania skoordynowane na szczeblu międzynarodowym pomogłyby zmierzyć się z wyrażanymi przez niektóre sektory, w szczególności sektory energochłonne, obawami dotyczącymi

problemu ucieczki emisji i konkurencyjności;

Badania naukowe i innowacje

48. podkreśla, że opracowywanie i stosowanie zrównoważonych przełomowych technologii ma kluczowe znaczenie, aby przeciwdziałać zmianie klimatu, a jednocześnie aby przekonać partnerów UE na całym świecie, że można zmniejszyć emisje bez utraty konkurencyjności i miejsc pracy;
49. wzywa do zaciągnięcia międzynarodowego zobowiązania do zwiększenia inwestycji w badania i rozwój (R&D) w dziedzinie zrównoważonych przełomowych technologii w odpowiednich sektorach; uważa, że zasadnicze znaczenie ma to, aby UE świeciła przykładem i przeznaczyła środki na badania nad innowacyjnymi demonstracjami przyjaznymi dla klimatu i energooszczędnymi technologiami oraz aby rozwinęła w tej dziedzinie ścisłą współpracę naukową z międzynarodowymi partnerami, takimi jak kraje BRIC oraz USA;

Polityka energetyczna

50. z zadowoleniem przyjmuje niedawne sygnały ze strony rządu USA dotyczące działań w dziedzinie klimatu i jego wolę odgrywania większej roli w globalnych dążeniach do rozwiązania problemu zmiany klimatu;
51. zauważa, że ceny różnych źródeł energii odgrywają główną rolę w kształtowaniu zachowań uczestników rynku, w tym przemysłu i konsumentów, oraz zwraca uwagę, że niemożność pełnej internalizacji kosztów zewnętrznych w ramach bieżącej polityki międzynarodowej sprzyja utrzymywaniu się wzorców konsumpcji niezgodnych ze zrównoważonym rozwojem; przypomina, że światowy rynek emisji dwutlenku węgla stanowiłby dobrą podstawę do znaczącego zmniejszenia emisji, jak i utworzenia równych warunków działania dla sektora przemysłu; wzywa UE i jej partnerów do znalezienia w najbliższej przyszłości najskuteczniejszego sposobu promowania powiązań między EU ETS a innymi systemami handlu, aby utworzyć światowy rynek emisji dwutlenku węgla i zwiększyć różnorodność sposobów redukcji emisji, zwiększyć rozmiary rynku i jego płynność, przejrzystość oraz wydajność zasobów przydzielanych sektorowi energetycznemu i przemysłowemu;
52. apeluje o ściślejsze koordynowanie działań Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), aby UE mogła przedstawić jedno spójne stanowisko na forum organizacji międzynarodowych, takich jak Międzynarodowa Agencja Energetyczna (MAE), Międzynarodowa Agencja Energii Odnawialnej (IRENA), międzynarodowe partnerstwo na rzecz współpracy w dziedzinie efektywności energetycznej (IPEEC) i Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej (MAEA), a tym samym odgrywać bardziej aktywną i znaczącą rolę, w szczególności w dążeniu do zrównoważonej polityki energetycznej i polityki bezpieczeństwa energetycznego;
53. stwierdza z ubolewaniem, że na arenie międzynarodowej i w UE nie zajęto się w odpowiedni sposób możliwościami zaoszczędzenia energii; podkreśla, że oszczędność energii umożliwiłaby tworzenie miejsc pracy, oszczędności gospodarcze, bezpieczeństwo energetyczne, konkurencyjność oraz spadek emisji, a także przyczyniłaby się do odwrócenia tendencji w zakresie cen i kosztów energii; wzywa UE, aby

w negocjacjach międzynarodowych zwróciła większą uwagę na oszczędzanie energii, zarówno przy omawianiu kwestii transferu technologii, jak i planów rozwoju oraz pomocy finansowej dla krajów rozwijających się; podkreśla też, że aby zachować wiarygodność, UE i jej państwa członkowskie muszą zrealizować swoje własne cele;

54. podkreśla, że około 1,3 mld ludzi na całym świecie nie ma dostępu do elektryczności, a 2,6 mld osób nadal pozyskuje energię niezbędną do gotowania za pomocą tradycyjnego wykorzystania biomasy¹; podkreśla potrzebę rozwiązania problemu ubóstwa energetycznego zgodnie z celami polityki przeciwdziałania zmianie klimatu; zauważa, że istnieją technologie energetyczne, które zaspokajają potrzeby zarówno w zakresie globalnej ochrony środowiska, jak i rozwoju lokalnego;

Działania dyplomatyczne związane ze zmianą klimatu

55. podkreśla w tym kontekście, że ważne jest, aby UE jako jeden z najważniejszych graczy (zwłaszcza w bieżącym roku, kiedy to za przewodnictwo i organizację COP 19 odpowiada jedno z państw członkowskich UE), przemawiała na konferencji jednym głosem, dążyła do zawarcia międzynarodowego porozumienia i utrzymania jedności w tym zakresie;

56. podkreśla strategiczne położenie Polski jako państwa-gospodarza i ma nadzieję, że Polska, jako kraj, który jest nadal w dużym stopniu uzależniony od energii z paliw kopalnych, lecz ma doświadczenie w negocjacjach UNFCCC, będzie mogła ożywić proces, dać przykład i pomóc w budowaniu nowych sojuszy; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie desygnowanego przewodniczącego, w którym oświadczył on, że dzięki kreatywności można zmniejszyć emisje gazów cieplarnianych, a jednocześnie tworzyć miejsca pracy, wspierać wzrost gospodarczy i zapewnić lepsze standardy życia; ma nadzieję, że Polska przedstawi konkretne propozycje w tym zakresie;

57. podkreśla, że głównym celem powinien być nowy pakiet klimatyczny, mający zastosowanie do wszystkich i obejmujący zarówno kraje uprzemysłowione, jak i kraje rozwijające się; podkreśla też, że jednym z najważniejszych zadań UE jest zapewnienie skoordynowanego i stopniowego podejścia do ochrony klimatu, zapewniającego działanie na wszystkich szczeblach rządów, w tym na szczeblu władz lokalnych i regionalnych;

58. podkreśla, że obecne czasy kryzysu gospodarczego wyraźnie pokazują, że jedynie zrównoważona gospodarka może zapewnić dobrobyt w dłuższej perspektywie i że ochrona klimatu stanowi jeden z głównych filarów zrównoważonej gospodarki; podkreśla, że obecnie wyjaśnienie przyczyn politycznego działania w dziedzinie ochrony klimatu, które ma zapewnić wysoki standard życia większej liczbie osób przy jednoczesnym zapewnieniu środków i możliwości rozwoju także przyszłym pokoleniom, jest ważniejsze niż kiedykolwiek;

59. podkreśla, że wyzwaniom w zakresie klimatu nie należy rozpatrywać w odosobnieniu, lecz w kontekście zrównoważonego rozwoju, polityki przemysłowej i polityki w zakresie zasobów; w związku z tym podkreśla, że niezwykle ważne jest, aby wyjaśnić obywatelom politykę w zakresie klimatu i zadbać o zmianę świadomości; podkreśla, że każde przyszłe porozumienie powinno zawierać oddolne inicjatywy, np. w zakresie efektywności energetycznej, ponieważ są one ważnym narzędziem służącym zdobywaniu aprobaty

¹ Specjalne sprawozdanie Międzynarodowej Agencji Energetycznej World Energy Outlook „Redrawing the Energy Climate Map”.

obywateli;

60. powtarza, że w każdym prawnie wiążącym porozumieniu dotyczącym zmian klimatu kluczowe znaczenie ma solidny system stosowania i egzekwowania przepisów, aby wszystkie kraje biorące udział w porozumieniu w sprawie zmiany klimatu wykonywały zaciągnięte zobowiązania, otrzymywały w razie potrzeby wsparcie i były rozliczane, jeżeli nie wywiążą się z zaciągniętych zobowiązań;
61. uważa, że proces UNFCCC musi być skuteczniejszy i wydajniejszy oraz musi wierniej odzwierciedlać rzeczywistość; uważa w związku z tym, że zasada konsensu powinna zostać zniesiona, aby uniknąć wyników opartych na najniższym wspólnym mianowniku;
62. zgadza się, że zamiast zmieniać co roku przewodnictwo konferencji, kilka państw mogłoby wspólnie sprawować przewodnictwo przez kilka lat lub jeden kraj mógłby je sprawować przez dwa lata, aby zapewnić bardziej spójne podejście;
63. zwraca uwagę na optymistyczne postępy poczynione na negocjacjach MOP 25 w sprawie Protokołu Montrealskiego i wzywa wszystkie strony do dołożenia starań, aby wyciągnąć wnioski z tego udanego międzynarodowego porozumienia; zachęca strony do przyjrzenia się w szczególności mechanizmom głosowania i podejmowania decyzji w ramach Protokołu Montrealskiego, innemu podejściu do zobowiązań, mechanizmom wdrażania i stosowania sankcji oraz mechanizmom finansowania, ponieważ można by się wzorować na tym przykładzie również w ramach UNFCCC;
64. podkreśla znaczenie, jakie ma ogólny postęp międzynarodowych negocjacji w sprawach klimatycznych, w których UE zajmuje proaktywne stanowisko; zauważa, że zdolność UE do odgrywania wiodącej roli oraz perspektywy osiągnięcia ogólnego postępu zależą od działań, jakie UE sama podejmuje w dziedzinie klimatu; wskazuje na konieczność nasilenia działań UE w zakresie klimatu, w tym konieczność przyjęcia ambitnych ram klimatyczno-energetycznych do 2030 r. oraz potrzebę rozwiania wątpliwości spowodowanych niewielką skutecznością unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (ETS) w zachęcaniu do ograniczania emisji gazów cieplarnianych, a także odroczeniem włączenia lotnictwa do ETS;
65. podkreśla również rolę, jaką kraje rozwinięte powinny odgrywać w niesieniu krajom rozwijającym się pomocy w ograniczaniu emisji; zauważa ogromny potencjał pod względem odnawialnej energii i efektywności energetycznej w wielu krajach rozwijających się; zachęca kraje rozwinięte i gospodarki wschodzące do wspierania i realizacji projektów związanych z energią odnawialną w krajach rozwijających się oraz do udostępnienia technologii, wiedzy fachowej oraz inwestycji w tym zakresie;

Delegacja Parlamentu Europejskiego

66. uważa, że delegacja UE odgrywa istotną rolę w negocjacjach na temat zmiany klimatu, i w związku z tym uznaje za niedopuszczalne, że posłowie do Parlamentu Europejskiego nie mogli uczestniczyć w posiedzeniach koordynacyjnych UE na poprzednich konferencjach stron; oczekuje, że co najmniej przewodniczący delegacji Parlamentu Europejskiego będzie mógł uczestniczyć w posiedzeniach koordynacyjnych UE w Warszawie;
67. zauważa, że zgodnie z porozumieniem ramowym zawartym między Komisją

a Parlamentem w listopadzie 2010 r. Komisja musi ułatwiać posłom do Parlamentu udział w charakterze obserwatorów w delegacjach Unii negocjujących umowy wielostronne; przypomina, że na podstawie traktatu z Lizbony (art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej), Parlament Europejski musi wyrazić zgodę na umowy zawierane przez Unię z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi;

o

o o

68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi UNFCCC z prośbą o rozpowszechnienie jej wśród umawiających się stron spoza UE.